

Nieuwsbrief 4 - 2020 – House of Hope

Had ik ooit verteld dat zinvol ontwikkelingswerk eenvoudig is? Nee toch? Anders ontkracht ik dat bij deze alsnog volledig. Lees maar met me mee.

Vandaag staat er een nieuwe site visit op het programma. Naar een project genaamd de House of Hope Youth Skills Development Center. We rijden samen met onze kersverse nieuwe Afrikaanse vrijwilliger William over een nieuw hobbepad naar weer een ander stukje Afrika.

Als we aankomen bij de House of Hope staan ze ons al op te wachten. We worden hartelijk ontvangen, alle kinderen zien er prachtig uit, er hangen een paar ballonnen in de bomen en ze beginnen te zingen voor ons. Eerst met zijn allen en vervolgens stellen ze zich allemaal 1 voor 1 aan ons voor. Behalve de kinderen is natuurlijk Rebecca aanwezig, degene met wie we vanuit Nederland contact hebben gehad, verschillende leraren en iemand vanuit de community.

Vervolgens raken we met elkaar in gesprek en volgen er heel veel vragen, vooral van ons aan Rebecca. Rebecca begint te vertellen over de House of Hope. Het begint met haar droom om mensen hoop te geven die geen hoop meer hebben. Dat ze zich al jaren inzet om de werkeloosheid, en speciaal onder de jongeren terug te dringen in dit afgelegen gebied. Dat ze inziet dat het belangrijkste probleem achter werkeloosheid is, het achterblijven op Engels, wiskunde en computervaardigheid. Dat als kinderen over deze vaardigheden beschikken, ze een baan kunnen vinden. Prachtige doelstellingen. Rebecca heeft zelf haar hele leven als onderwijzeres gewerkt, is al heel lang geleden begonnen met de House-of-Hope en sinds 2016 is dit haar fulltime tijdbesteding.

Wat ze doen met de House-of-Hope is aanvullend onderwijs geven op die vakken, die de struikelvakken zijn in het reguliere onderwijs en die belangrijk zijn om een baan te krijgen: wiskunde en Engels en op de wensenlijst ook computerlessen. Ze werken nauw samen met de lagere school in hetzelfde dorp en via hen krijgen ze kinderen doorgestuurd die achterblijven op deze vakken, of geen ouders hebben die de kinderen kunnen helpen met hun huiswerk. De redenen hiervoor zijn verschillend. Soms zijn de ouders niet aanwezig omdat ze een baan hebben op de omliggende farms. Soms zijn de ouders om welke reden dan ook niet in staat om hun kinderen te ondersteunen, omdat ze het zelf niet snappen, er geen waarde aan hechten, aan alcohol verslaafd zijn of wat dan ook. En soms zijn er überhaupt geen ouders meer. Als kinderen slecht performen op deze vakken, krijgen de ouders de aanbeveling van de school ze door te sturen naar de House-of-Hope voor extra lessen. Op alle avonden en de helft van alle weekenden krijgen ze extra les. Van de 410 kinderen die de school rijk is, zijn er 60 kinderen die bij de House-of-Hope aanvullend onderwijs krijgen. De ouders hoeven hier niet voor te betalen. Wel moeten de ouders zelf zorgen voor een uniform.

Wij zijn aangekomen op het terrein waar Rebecca haar eigen (mooie!) huis heeft staan, of eigenlijk zijn het er zelfs twee. Er staat daar ook een zeecontainer die nu in gebruik is als office, maar tegelijk dienst doet als twee leslokalen. Dat is niet al te groot voor 15 kinderen per klas (dat is een understatement), maar het is binnen wel gekoeld. Het derde 'leslokaal' is buiten op de veranda van de zeecontainer en het vierde 'leslokaal' is onder de boom. Ze stelt haar eigen huis ter beschikking voor de sanitaire voorzieningen.

De organisatie bestaat uit haarzelf als founder en tevens een van de directeuren. Dan zijn er nog 5 (!) andere directeuren aangesteld. Vervolgens zijn er 3 ouders en 3 leden

vanuit de community die een actieve rol hebben in de organisatie, zodat het echt iets wordt van hen allemaal.

Ook zijn er maar liefst 6 leraren aanwezig. Dat is evenveel als Boithuto die daarmee een school runnen van circa 170 kinderen. Op Boithuto worden de leraren echter betaald vanuit het Ministerie van Onderwijs. Deze leraren worden allemaal betaald vanuit een fonds, genaamd het Independent Development Trust. Het zijn niet allemaal volwaardige leraren, maar door deze baan, dragen ze ook bij aan hun doel om de jeugdwerkeloosheid terug te dringen. Tegelijkertijd vragen ze aan ons of we geen Nederlandse mensen tijdelijk bij hun kunnen plaatsen, om het niveau van de leraren verder op te krikken.

Naast deze steun vraagt ze ons om steun om drie echte klaslokalen neer te zetten. Ze beschikken zelf over genoeg tafels en stoelen, dus het gaat echt alleen om de gebouwen. Daar bovenop zou ze het geweldig vinden als ze tien computers konden krijgen, zodat ze naast Engels en wiskunde de kinderen ook computervaardig kunnen maken. Wij vragen door op de leslokalen. Maar als de lokale school zo blij is met jullie hulp en jullie werken in de weekenden en de avonden, waarom kunnen jullie dan niet de klaslokalen van de school gebruiken? Dat was niet mogelijk, want dan worden er lessen gegeven aan oudere mensen. En zijn er geen andere community buildings welke je mag gebruiken om les te geven? Nee, die waren er niet. Maar ze vertelt dat ze wel een groot stuk land ter beschikking heeft om nieuwe klaslokalen op te laten bouwen.

In haar intakeformulier schrijft ze dat ze ook hulp krijgen van de lokale mine company. Als we daarop doorvragen, blijkt dat ze behoorlijk wat steun van hen ontvangen. De container met airconditioning die nu dienst doet als office en als twee leslokalen is door hen geschonken. Ook krijgen ze van hun de nodige kantoorartikelen zoals printers, papier, potloden en cartridges. En bovendien hebben ze toegezegd dat ze een hek zullen neerzetten om het nieuwe terrein en een waterput laten slaan. Op het nieuwe terrein staat ook een oud toiletgebouw wat onderhoud vraagt, maar wat in de basis een heel degelijk gebouw is. En ook

lijken ze hulp te hebben van een petrol company, die wel verbonden is met de mine. We weten niet precies wat die schenken. En de lagere school zorgt voor het benodigde les- en leesmateriaal.

We praten nog wat verder met haar. Ze lijkt ook nog een stuk grond te exploiteren met watermeloenen en pompoenen. Dit gebeurt helemaal met vrijwilligers, maar door het hete weer heeft dit vorig jaar verlies gedraaid. De opbrengsten van dit land zijn volledig bedoeld om de House-of-Hope te runnen. En ieder weekend maakt ze vanuit haar eigen huis maaltijden voor maar liefst 50 oudere mensen uit de community. De voeding hiervoor krijgt ze geschonken van de loterij, maar de bereiding vindt plaats vanuit haar huis met vrijwilligers.

Als we dit allemaal optellen bij elkaar, krijgt ze dus:

1. geld om leraren van te betalen uit een fonds;
2. zijn er twee lokale bedrijven die haar sponsoren, de mine company en de petrol company, met o.a. de container-unit, een hek rondom een terrein van ruim 1 ha en een waterput;
3. zorgt de lokale primaire school voor de leerlingen en voorziet bovendien in lees- en educatiemateriaal;
4. krijgt ze voeding vanuit de loterij om vijftig arme oude mensen van 1 warme maaltijd per week te voorzien.

Op deze foto het terrein waar de nieuwe klaslokalen gepland zijn.

Dit alles is geweldig nieuws en veel meer dan we in onze andere projecten ooit hebben aangetroffen. Tegelijkertijd vragen we ons af of het echt nodig is dat wij hier als zesde partij bij aan moeten sluiten. We vragen haar om de contactgegevens van al deze organisaties en zullen eerst meer vragen stellen over de aard en omvang van de hulp die ze reeds ontvangt, voordat wij zelf een beslissing zullen nemen. De missie van deze vrouw is zondermeer goed. We hebben niet eerder een project aangetroffen wat zelfstandig al zoveel hulp heeft weten te mobiliseren.

Tegelijkertijd bekruipt ons tussen de regels door het gevoel dat ze niet het achterste van haar tong laat zien. We kunnen onze vinger er niet op leggen. En zoals ik altijd tegen mijn klanten zeg: stel je oordeel uit en zorg dat je eerst de feiten op tafel hebt, zo geldt dat nu ook voor ons. We gaan eerst nog wat verder contact leggen met in ieder geval het hoofd van de school en de mine company voor we beslissen wat te doen. We hebben een uitstekend beeld gekregen van het project ter plekke. Dus ik wil deze nieuwsbrief afsluiten zoals ik hem begonnen ben: het is echt ingewikkeld om onderscheid te maken en te prioriteren in wat we wel en niet doen voor wie en waarom. We beloven dat we impact maken. Maar hoe je dat dan het beste doet, dat is een ingewikkelde puzzel. Dit wordt vervolgd!

Jordie van Berkel
Voorzitter Stichting Britt Helpt

p.s. Mochten jullie ons willen steunen: iedere euro kunnen we supergoed gebruiken. We beschikken over een ANBI-status en het CBF-keurmerk. Eenmalige en structurele

donaties zijn zeer welkom op (LET OP: nieuw rekeningnummer):
NL.42.TRIO.0379.7099.53

p.s.2 We zijn het best bereikbaar op ons tijdelijke Afrikaanse nummer +27656955459,
bij voorkeur via whatsapp.

p.s.3 Sorry voor beperkt fotomateriaal, mijn beste foto's staan op mijn camera, waar ik
de cardreader van vergeten ben mee te nemen uit Nederland.